



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 10310/2022
24.04.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Владан Симеуновић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5305/18 од 06.12.2021. године, у седници одржаној 24.04.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5305/18 од 06.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 10909/16 од 06.02.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је тужилац по основу брачне тековине са туженом власник идеалне $\frac{1}{2}$ стана, површине 57 м2, у дворишном објекту, који је саграђен на кп .. ЗКУЛ .. КО ..., у Улици ... бр. .. у Београду, да је то тужена дужна да призна и да трпи да се тужилац укњижи као власник на предметној непокретности када се за то стекну законски услови, те да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, предлог за одређивање привремене мере којим је тражено да се наложи туженој да тужиоцу преда кључ од заједничким средствима изграђене куће за време трајања брачне заједнице у Београду, у Улици ... бр. ..., површине 57 м2, да га не омета у њеном коришћењу, као и коришћењу заједничких покретних ствари које су стекли за време трајања брачне заједнице, а које су остале у предметној кући, до правноснажног окончања

поступка. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој надокнади трошкове парничног поступка од 334.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5305/18 од 06.12.2021. године, донетом након одржане главне расправе, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке па је утврђено да је тужилац по основу брачне тековине са туженом сувласник на $\frac{1}{2}$ идеалног дела стана, површине 57 м², у дворишном објекту који је саграђен на кп .. уписан у ЗКУЛ .. КО ..., што је тужена дужна да призна и трпи да се тужилац укњижи као сувласник на предметној непокретности када се за то стекну законски услови. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде тако што је обавезана тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 252.000,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде другостепеног суда тужена је благовремено изјавила ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану одлуку применом члана 408. ЗПП у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, ... 10/23), Врховни суд је оценио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде из члана 374. став 1. у вези са чланом 8. ЗПП на коју се указује у ревизији, с обзиром да је другостепени суд извођењем доказа на главној расправи употпунио чињенично стање утврђено у првостепеном поступку, те на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа посебно и свих доказа у међусобној вези утврдио све битне чињенице за одлуку о тужбеном захтеву.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су за време трајања брака, од 11.01.1998. године до 31.03.2004. године, били запослени са приближно једнаким примањима. У априлу 1999. године, скупштина станара зграде у Улици ... бр. .. у Београду је дала сагласност да се шупа у дворишту додели туженој ради претварања у стамбени простор који ће користити са тужиоцем и у периоду од 15.04.1999. године до 06.06.1999. године на кп бр. .. КО ... на површини од 4,67 ари је изграђена кућа површине 57 м², која по структури представља једноособан стан. Парничне странке су закључиле вансудски споразум, оверен пред Трећим општинским судом у Београду под Ов бр. 17851/03 дана 08.12.2003. године, којим су потврдили да је предметни стан изграђен искључиво новчаним средствима рођене сестре тужене која живи и ради у Лондону, као поклон, и да је тужилац сагласан да се легализација овог реконструисаног стамбеног објекта изврши на име супруге, овде тужене. Након тога, 02.03.2004. године, парничне странке су раскинуле наведени вансудски споразум, који није судски оверен. Изградња предметне непокретности финансирана је од новца који су странке добиле на венчању од 2.500 ДЕМ, од новца који је тужилац позајмио од колега 5.000 ДЕМ и 1.500 ДЕМ, новца који је

тузилац добио од сестре, односно мајке 2.000 ДЕМ, а позајмљени новац је враћен када је тузилац продао стан у Зајечару за 14.000 ДЕМ, с тим што је новац поделио са бившом супругом и добио 7.000 ДЕМ. Тужена је, такође, позајмљивала новац који су заједнички враћали, с тим да се питање чији је новац није постављало, све је било заједничко. Градња стана коштала је 15.000 ДЕМ. Вансудски споразум тужилац је закључио јер му је објашњено да ће се легализација објекта лакше извршити када је на име једног супружника. Из налаза и мишљења судског вештака економско финансијске струке утврђено је да допринос тужиоца стицању заједничке имовине износи 51%, а допринос тужене 49%.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је након одржане расправе, правилном применом члана 171., 180. став 2. и 3., 168. и 177. Породичног закона, те применом правила о терету доказивања из Закона о парничном поступку, преиначио одлуку првостепеног суда и усвојио тужбени захтев, уз основан закључак да је удео тужиоца у стицању непокретности – стану који представља заједничку имовину странака $\frac{1}{2}$ идеалног дела (крећући се у границама постављеног тужбеног захтева).

Ревизијом се неосновано оспорава правилност примене материјалног права.

Породични закон – ПЗ у члану 171. став 1. прописује да имовина коју су супружници стекли радом у току трајања заједнице живота у браку представља њихову заједничку имовину. Чланом 180. став 2. прописано је да се претпоставља да су удели супружника у заједничкој имовини једнаки, а по ставу 3. истог члана, већи удео једног супружника у стицању заједничке имовине зависи од његових остварених прихода, вођења послова у домаћинству, старања о деци, старања о имовини, те других околности од значаја за одржавање или увећања вредности заједничке имовине. Чланом 168. Породичног закона прописано је да се посебном имовином сматра и она стечена у току брака деобом заједничке имовине, наслеђем, поклоном или другим правним послом којим се прибављају искључиво права. Чланом 177. прописано је да се деобом заједничке имовине, у смислу овог закона, сматра утврђивање сувласничког удела сваког супружника у заједничкој имовини.

Наведене критеријуме другостепени суд је конкретизовао и применио на спорни однос странака, узимајући у обзир заједнички допринос странака, као и вредност посебне имовине којом је тужилац учествовао у стицању заједничке имовине. Тужилац је, према правилном утврђењу, у већој мери допринео стицању предметног стана, јер је изградња стана осим заједничким средствима странака (од зарада које су све време трајања браке биле приближно једнаке и позајмицама које су враћене заједничким средствима), делом финансирана и од новца који представља посебну имовину тужиоца, па је сразмерно укупно уложеним новачаним средствима за изградњу стана, допринос тужиоца у стицању заједничке имовине правилно утврђен у висини од 51%. Међутим, како је тужилац тужбом тражио да се утврди да је сувласник на предметној непокретности са $\frac{1}{2}$ дела, то је правилно одлучио другостепени суд када је утврдио да је тужилац сувласник са траженим уделом на предметној непокретности.

Указивање у ревизији да предмени стан представља посебну имовину тужене, а не заједничку имовину странака у смислу члана 171. Породичног закона и да је стога погрешно примењен члан 168. Породичног закона је без утицаја на другачије одлучивање у овој правној ствари, јер према резултату доказног поступка, који је предмет правилне оцене другостепеног суда, предметна непокретност је стечена заједничким радом и улагањем странака за време трајања брака. С тим у вези, без утицаја су и наводи ревизије, истицани и у току поступка, да је реч о посебној имовини јер је тужена искључиво обезбедила сагласност скупштине станара, с обзиром на утврђење да је скупштина станара зграде дала сагласност да се шупа у дворишту додели туженој ради претварања у стамбени простор који ће користити заједно са тужиоцем, међутим исти је изграђен заједничким радом и улагањем странака у току трајања брака. У смислу изнетог, без утицаја су и наводи ревизије да је тужена изградњу непокретности финансирала искључиво од новчаних средстава добијених као поклон од своје сестре, те да је и са тог разлога реч о посебној имовини тужене у смислу члана 168. Породичног закона. Наиме, и по оцени Врховног суда, а сагласно правилном закључку другостепеног суда, такве тврдње тужене нису доказане.

Имајући у виду наведено, те да је постављен тужбени захтев за утврђење од $\frac{1}{2}$, идеалног дела, да је изведеним доказима пред другостепеним судом на којима је правилно заснована одлука, законска претпоставка о једнаким уделима супружника из члана 180. став 2. Породичног закона оборена у корист тужиоца, до висине утврђеног удела у корист тужене, сагласно члану 180. став 3. Породичног закона у вези члана 231. ЗПП, правилно је другостепени суд применио и члан 177. Породичног закона, када је утврдио уделе странка од по $\frac{1}{2}$.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 414. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**